

8

MAAR VIJF MINUUTJES

DOOR C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

MAAR VIJF MINUUTJES

DOOR

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

HOOFDSTUK I

Het huis-je met de lui-ken

Een klein eind-je bui-ten de stad staat een aar-dig huis-je.

Hoe ziet dat huis-je er uit?

Het heeft een rood dak en mooi-e, wit-te mu-ren.

Er is een groe-ne deur met een ko-pe-ren naam-plaat-je.

Daar staat op te le-zen J. Kan.

Aan de ra-men zijn lui-ken. Groe-ne lui-ken met wit-te ran-den.

Die lui-ken staan wijd o-pen. Je kunt nu al-les zien, wat ach-ter de ra-men is.

Mooi-e wit-te gor-dijn-tjes han-gen voor de rui-ten.

Een ko-pe-ren bloem-pot staat op de ven-ster-bank.

En een plant met veel wit-te bloem-pjes hangt er bo-ven. Ster van Beth-le-hem heet die plant.

Nu kijkt er een man-ne-tje uit het raam. Een oud man-ne-tje. Dat is O-pa Kan.

Hij heeft een zwart ka-lot-je op en hij trekt aan een lan-ge pijp en blaast de rook weg.

Nu drib-belt er een oud vrouw-tje de ka-mer bin-nen. Dat is O-ma Kan.

Zij heeft een pol-le-pel in de hand.

Het man-ne-tje keert zich om naar zijn vrouw.

„De zo-mer is voor-bij, hoor,” zegt hij.

O-ma Kan moet op-eens erg la-chen.

„Ja, mor-
gen is het Kerst-mis en dan is de zo-
mer al-tijd voor-bij, dom-me man,” zegt ze.
„Ik be-doel maar, dat we nu sneeuw krij-gen,” zegt
het man-ne-tje. „En een he-le-boel ook.”

Maar nu lacht O-ma niet meer. Ze drib-belt naar het raam. Ze kijkt naar de lucht. Ze zwaait met haar pol-le-pel.

Daar is O-ma van ge-schrok-ken.

Heel lang-zaam dwar-relt een sneeuw-vlok neer. Nog één en nog één. Twee.... drie.... tien.... hon-derd....

Dan loopt zij te-rug naar haar keu-ken-tje.
Waar-om schrikt O-ma zo van die sneeuw?
Om-dat Greet-je van-a-vond moet ko-men.
He-le-maal uit de stad.
He-le-maal van school.
En dat is heel ver. Wel een half uur.
Wie is Greet-je?
Greet-je is het klein-kind van de oud-jes.
Ze zal hier-heen ko-men met de Kerst-da-gen.
Ze woont in de stad. Maar nu zal ze naar haar O-ma
en O-pa komen om het Kerst-feest bij hen te vie-ren.

HOOFDSTUK II

Hoe druk O-ma het had

O-ma staat voor het for-nuis.
Ze heeft het druk. Ze heeft het heel erg druk.
Ze drib-belt heen en weer.
Kijk eens op het for-nuis. Er staan wel vijf pan-ne-tjes
op.
Wat zit er in? Ruik maar eens. Soep en ap-pel-moes en
pud-ding.
En een taart bakt O-ma ook. Die ruik je niet. Neen,
die staat in de o-ven.
En wat sist daar? Een kluit-je bo-ter in de pof-fer-tjes-
pan.
Pof-fer-tjes voor Greet-je.
Dat zal me een feest wor-den, als Greet-je komt.
Daar komt O-pa aan. Poes loopt ach-ter hem aan. Poes
geeft kop-jes en zegt: „Mi-auw”.
„Poes ruikt het lek-kers,” zegt O-pa.
O-ma schenkt wat melk op een scho-tel-tje. Dat is
voor poes. Dat is poe-zen-kost.
Piet — piet....
O-pa wijst naar het raam.

„Kijk eens, daar is een vo-gel-tje. Dat heeft hon-ger. O-ma neemt een korst brood. Ze brok-kelt die in klei-ne stuk-jes en doet ze op een bord. Dat is vo-gel-tjes-kost.

„Ik zal de vo-gel-tjes wel voe-ren,” zegt O-pa.

„Wacht e-ven,” zegt O-ma.

Dat gaat zo maar niet. O-pa is al oud. Al vijf en ze-ven-tig jaar.

O-ma haalt een das. En een wol-len muts. Nu mag O-pa naar bui-ten.

„Voor-zich-tig, hoor,” zegt O-ma.

O, wat een on-deu-gen-de wind. Die slaat met een har-de pats de deur o-pen en blaast de krui-mel-tjes van het bord.

Floep....

O-pa schrikt er van. Hij gaat weer gauw naar bin-nen.

„O, wat een weer,” zegt hij.

En hij hoest. U-che.... u-che.... u-che.

O-ma schudt het hoofd.

„Pas maar op,” zegt ze nog eens. „Als je kou vat, lig je nog in bed met Kerst-mis.”

„Als Greet-je er is in bed lig-gen? Neen hoor.”

„Je moet in huis blij-ven,” zegt O-ma. „Laat mij maar naar bui-ten gaan.”

„Jij bent niet zo oud, hè?” plaagt O-pa. „Jij bent pas vier en ze-ven-tig.”

O-ma lacht niet om het grap-je.

„Is het een sneeuw-storm?” vraagt ze. „Een ech-te sneeuw-storm?”

O-pa knikt.

„En hoe moet Greet-je dan hier ko-men?”

„Greet-je is niet van sui-ker,” zegt O-pa. „Greet-je zal niet smel-ten.”

O-ma heeft al-le pan-ne-tjes af-ge-zet. Zij heeft geen rust meer.

Greet-je is niet van sui-ker. Wel neen. Maar ze is een klein meis-je.

Acht jaar is ze pas.

En het sche-mert al, als de school uit-gaat.

„Greet-je moet ge-haald wor-den,” denkt O-ma.

O-pa hoest weer.

U-che.... u-che....

O-ma schudt het hoofd.

„O-pa mag niet naar bui-ten,” denkt ze. „Maar ik wel. Ik ben een heel jaar jon-ger.

En ik hoest niet. Ik zal gaan.”

HOOFDSTUK III

O-ma gaat Greet-je ha-len

O-pa zit bij de ta-fel. Hij kijkt in de courant. En hij knik-ke-bolt wat. Het is ook zo warm bij dat snor-ren-de ka-chel-tje.

Op-eens wordt O-pa klaar wak-ker. Hij heeft O-ma's stem ge-hoord.

„Ja vrouw, wat is er?” vraagt hij.

Hij draait zich om en hij kijkt naar zijn vrouw.

Ja, daar staat O-ma. Ze heeft een zwart-te schou-der-man-tel om. En een zwart wol-len muts-je op. En ho-ge schoe-nen aan haar voe-ten.

O, wat schrikt O-pa.

Zijn bril valt van zijn neus.

„Waar moet dat heen, vrouw?”

„Ik ga Greet-je ha-len,” zegt O-ma.

„Ga jij uit in een sneeuw-storm?” vraagt O-pa.

O-ma knikt.

„Ik ga Greet-je uit school ha-len,” zegt zij weer.

„Een half uur heen en een half uur te-rug.”

„Dan zal jij kou vat-ten,” zegt O-pa.

„Ik ben flink in-ge-pakt. Kijk maar eens.”

Ze tilt haar mantel op.

„Pols-mof-jes, als-je-blijft.”

O-pa schudt het hoofd.

„Zo'n vrouw toch.”

Hij wil zelf wel gaan. Maar hij hoest zo erg.

U-che.... u-che.... u-che....

„Kom maar niet aan de deur,” zegt O-ma.

„En blijf jij ner-gens staan, hoor,” zegt O-pa.

Dan gaat O-ma op stap. Ze gaat de stoep af. Ze loopt het tuin-tje door. Dan staat ze op de lan-ge weg.

O, wat duwt die wind O-ma in haar rug. Hij wil, dat O-ma hard loopt. Maar dat kan ze niet, want de weg is zo glad.

Ze kijkt e-ven om. O, wat heeft ze nog maar een klein eind-je ge-lo-pen. Wat is de school van Greet-je nog ver.

Stap . . . stap . . . gaan O-ma's voe-ten weer.

Heel dik-wijls en heel lang.

Ha, daar is de o-ver-weg van de spoor. Dan is O-ma half-weg.

De o-ver-weg-hek-ken zijn toe. Ge-luk-kig, dan kan O-ma e-ven rus-ten.

O-ma blijft staan en zucht.

Kijk nou toch die schoe-nen. Er zit-ten gro-te klom-pen sneeuw aan.

Daar ligt een steen. O-ma schraapt haar schoe-nen af.

Tjoe-ke — tjoek — tjoe-ke — tjoek. Daar komt de trein. De spoor-man-nen kij-ken uit de raam-pjes van de lo-co-mo-tief.

Die lo-co-mo-tief trekt een wit-te trein.

Het hek gaat weer o-pen en O-ma stapt ver-der.

Haar be-nen zijn zo stijf. Ze is zo moe.

„'t Is voor Greet-je,” zegt ze hard-op. „Straks zal Greet-je bij me zijn.” En moe-dig gaat O-ma ver-der.

HOOFDSTUK IV

Greet-je op school

Greet-je zit in de bank.

O, wat is zij blij. Zij kan haast niet stil zit-ten. Zij schuift naar links en ze schuift naar rechts.

Mor-gen is het Kerst-feest.

En straks als de school uit is, mag ze naar O-ma en O-pa.

Ja, daar-om heeft ze die 'mooi-e, ro-de strik in het haar. En haar ge-rui-te jurk aan.

Juf staat bij de deur.

„Ik ga een plaat ha-len, waar ik van zal ver-tel-len,” zegt ze. „Maar jul-lie moe-ten stil zijn, hoor, heel stil. Fluis-te-ren mag je wel.”

Greet-je zit naast Els-je La-mers. Ze schuift dicht naar haar toe.

„Ik ga fijn uit school naar O-ma toe,” zegt ze.

Els-je knikt.

Ja, dat weet ze wel, maar Els-je heeft ook iets als de school uit-gaat. Zij heeft een nieu-we slee. Die staat in de gang.

Als je in de bank gaat staan, dan kun je hem zien. Een mooi-e ge-le met ro-de ij-zers.

„Mag ik na de va-can-tie ook eens slee-en?” vraagt Greet-je.

„Je mag om half-vijf met me slee-en,” zegt Els-je.

„Dan gaan we naar het berg-je in 't park.”

Maar Greet-je schudt het hoofd.

„Om half-vijf moet ik naar O-ma. Moe-der zei, dat ik vlug door moest lo-pen.”

„Het park ligt vlak ach-ter de school,” zegt Els-je.

„En je hoeft niet lang te blij-ven. Maar vijf mi-nuut-jes.”

„Ik heb het Moe be-loofd,” zegt Greet-je.

Els-je trekt haar neus-je op.

„Je bent een flauw kind,” zegt ze. „Een erg flauw kind.”

„Goed, ik zal vijf mi-nuut-jes mee-gaan, hoor,” zegt Greet-je. „Maar niet lan-ger, hoor.”

Ja, die Greet-je is heel gauw o-ver-ge-haald.

Daar komt Juf weer bin-nen. Zij heeft een mooi-e plaat bij zich.

Nu moe-ten al-le kin-de-ren stil zijn.

Juf gaat ver-tel-len.

HOOFDSTUK V

Juf ver-telt

De plaat staat voor de klas. Er staan her-ders op. Zij hoe-den de scha-pen.

Maar Juf ver-telt nog niet van die plaat. Zij vraagt eerst iets aan een jon-gen uit de klas.

„Waar-om ben jij blij, dat het gauw Kerst-feest is, Hein?”

„Om-dat we dan een Kerst-boom heb-ben, Juf,” zegt Hein.

„En jij, Greet-je, waar-om ben jij blij?”

„Om-dat ik naar O-ma mag,” zegt Greet-je.

Nu gaan er veel vin-ger-tjes de lucht in. Al-le kin-de-ren wil-len ver-tel-len, waar-om ze zo blij zijn, dat het Kerst-feest is.

Klei-ne Sien-tje gaat op reis en Lien-tje is dan ja-rig.

Al-le-maal fij-ne din-gen, hoor. Als-je-blijft.

Maar Juf is niet te-vre-den.

Zij zegt: „Ja, dat zijn al-le-maal fij-ne din-gen, maar het zijn toch geen goe-de ant-woor-den.”

Juf kijkt naar Go-vert Bruins.

„Weet jij, Go-vert, waar-om met Kerst-feest ie-der mens blij kan zijn?”

Go-vert is ver-le-gen. Hij kijkt op de bank. Go-vert heeft een bult. Hij is ma-ger en bleek. Zijn va-der heeft geen werk.

En zijn moe-der is dood.

Neen, Go-vert zal wel niet blij kun-nen zijn met Kerst-mis. En toch geeft Go-vert het goe-de ant-woord.

„We vie-ren feest, om-dat de Hee-re Je-zus ge-bo-ren is, Juf,” zegt hij.

Juf knikt.

„Juist, Go-vert, daar-om kun-nen al-le men-sen blij zijn.

O-ver-al zie je Kerst-bo-men.

En in de win-kels zijn ro-de slin-gers.

En de kin-de-ren vie-ren feest. Ze krij-gen mooi-e boe-ken en snoep.

Maar als je niet denkt aan den Hee-re Je-zus, die ge-bo-ren is, neen hoor, dan is het geen echt Kerst-feest.”

Nu gaat Juf ver-tel-len van die plaat.

Die her-ders wa-ren in het veld, in de-zelf-de nacht, dat de Hee-re Je-zus ge-bo-ren werd.

Toen kwa-men er plot-se-ling En-ge-len uit de he-mel. Zij ver-tel-den, dat er een Kind-je ge-bo-ren was in Beth-le-hem.

Juf ver-tel-de van het Kind-je Je-zus.

Het werd ge-bo-ren in een stal en neer-ge-legd in een krib-be. Om-dat er geen plaats was in de her-berg.

Arm Kind-je.

Neen hoor, het was een rijk Kind-je. Het was de Zoon van God.

Dat hul-pe-lo-ze Kind-je was Chris-tus, on-ze Za-lig-ma-ker.

Hij was nu heel dicht bij de men-sen ge-ko-men.

Hij zou de zon-de en de dood o-ver-win-nen.

Er was geen schei-ding meer tus-sen God en de men-sen.

Ie-der, die ge-loof-de in de-zen Za-lig-ma-ker kon in de he-mel ko-men.

Ja, wij ook. Wij met on-ze slech-te, bo-ze har-ten.

Mo-gen wij nu niet blij zijn?

.. .. .
Half-vijf slaat de to-ren-klok.

De voe-ten van O-ma gaan vlug-ger. Daar zijn de eer-ste hui-zen al. Nu nog twee stra-ten.

O-ma gaat bij het hek staan. Ze houdt zich aan de spij-len vast. Och, och, wat is ze toch moe.

En zo warm.

Warm? In een sneeuw-storm?

Ja, ze heeft zo ver moe-ten lo-pen.

En nu staat ze stil. Maar O-ma mag niet stil-staan in de kou.

Als Greet-je nu maar gauw komt!

HOOFDSTUK VI

Maar vijf mi-nuut-jes

Tin-ge-ling.

Daar gaat de bel. De school gaat uit. Al-le boe-ken zijn op-ge-bor-gen. En de lei-en ook. En de schrif-ten.

Nu be-gint de va-can-tie. De Kerst-va-can-tie.

De klas zingt nog een mooi lied.

De kin-de-ren zin-gen:

Heer-lijk klonk het lied der Eng-len
In het veld van E-fra-tha.

Juf heeft ge-dankt.
Nu gaan de kin-de-ren naar huis.
Els-je trekt Greet-je mee naar bui-ten.

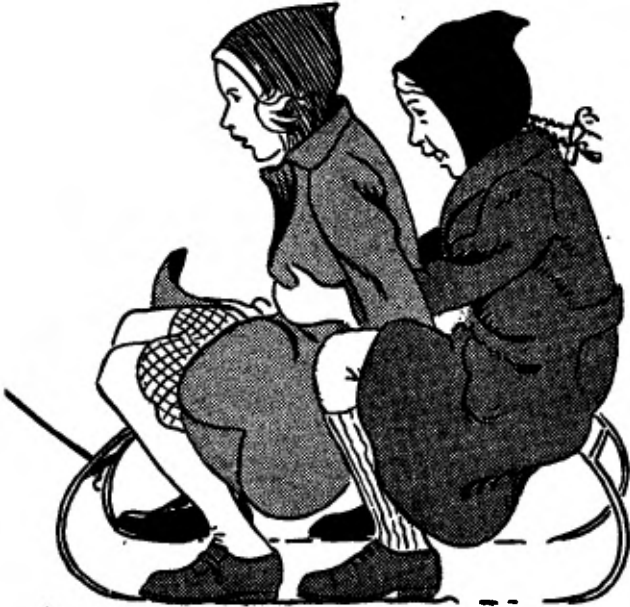
„Ho-la, Greet-je heeft nog niet eens haar das om.”
„Schiet dan toch op, Greet-je.”

Nu staan ze bui-ten, sa-men lo-pen ze naar de slee.
„Ga er al-le-bei maar op zit-ten, dan zal ik jul-lie trek-ken,” roept El-ly La-mers.

Ja, die El-ly is zo groot en sterk. Zij is het zus-je van Els-je en zit al in de hoog-ste klas.

Els-je en Greet-je zit-ten nu sa-men op het slee-tje.
Ze zwie-ren dwars o-ver het school-plein. Mid-den tus-sen de kin-de-ren door.

Maar dat is ge-vaar-lijk, heel ge-vaar-lijk. Zo kun-nen de kin-de-ren het slee-tje te-gen de be-nen krij-gen.
Dat zegt mees-ter Boen-ders. Hij is de bo-ven-mees-ter van de school.

Hij jaagt El-ly weg met het slee-tje.

„Vort El-ly, ga dat klei-ne zij-hek uit,” zegt hij. „En doe lang-zaam aan.”

De gro-te zus trekt nu lang-zaam het slee-tje voort. Als Greet-je bij het zij-hek is, kijkt ze om. En dan ziet zij op-eens haar O-ma staan. Bij het gro-te hek. Greet-je krijgt er een kleur van.

„O Els-je, daar staat mijn O-ma,” roept ze. „Die komt mij ha-len. Laat me er af.”

Maar Els-je houdt Greet-je ste-vig vast.

„Da-de-lijk,” zegt ze. „We zijn bij-na bij het berg-je en daar mag je er af.”

„Maar mijn O-ma wacht op me,” zegt Greet-je.

„Dan hoef je im-mers niet al-leen naar huis,” zegt Els-je. „Er is dan een groot mens bij en dan hoef je je niet zo te haas-ten.”

Neen, Greet-je wil toch af-stap-pen. Maar 't slee-tje gaat zo gauw.

En als Greet-je bij 't berg-je is, moet ze toch één keer-tje naar be-ne-den glij-den.

„Eén keer-tje maar,” be-delt Els-je. „'t Gaat zo heer-lijk.”

Greet-je wei-felt. Ze wil naar O-ma toe, maar o, dat slee-tje. Dat fij-ne slee-tje.

„Kom maar, Greet-je,” roept Els-je nog eens. „'t Slee-tje is al bo-ven. In een wip ben je weer be-ne-den.”

Greet-je klimt naar bo-ven. Ze gaat op het slee-tje zit-ten. Roets gaat het naar be-ne-den.

Heer-lijk was dat.

Maar nu moet zij naar O-ma toe.

Ze heeft zo'n haast.

O, wat schrikt ze daar.

Ze is een want kwijt. Een mooi-e, wit-te want. Met ro-de bloem-pjes er op.

Het zijn heel du-re, hoor.

Straks op het school-plein had zij ze nog. En nu is ze er een-tje kwijt.

Ze holt te-rug naar het berg-je. Tel-kens roetst er een slee-tje naar be-ne-den.

„Wil je soms nog een keer-tje, Greet-je?” roept Els-je.

„Neen, maar mijn want is weg.”

De want is niet weg. Die is al ge-von-den. El-ly vond hem. Kijk maar.

„Geef gauw hier,” hijgt Greet-je. „Mijn O-ma wacht.” Ze krijgt de hand-schoen te-rug. Fijn, dat ze hem heeft.

Ze holt te-rug naar het hek.

Maar o, wat krijgt ze weer een schrik. O-ma is weg. O-ma is niet meer te zien.

Waar is O-ma? Te-rug-ge-gaan naar huis?

Was Greet-je nu maar da-de-lijk naar haar toe ge-gaan. Ze had moe-der toch be-loofd om half-vijf da-de-lijk naar O-ma te gaan!

O, o, o, wat moet Greet-je nu be-gin-nen? Ze weet het niet. Ze weet het he-le-maal niet.

Ze ver-bergt haar hoofd in haar han-den en snikt het uit.

Een klein meis-je, dat on-ge-hoor-zaam was.

Een klein meis-je, dat ver-driet heeft. Ja. Ja.

Wie kan Greet-je helpen?

HOOFDSTUK VII

Waar O-ma was

Waar was O-ma ge-ble-ven?

O-ma zat in de school bij Juf.

Hoe was ze daar ge-ko-men?

Weet je nog wel, dat O-ma bij het hek stond? Ze was toen im-mers zo moe en zo warm. En toen blies de

kou-de wind om haar heen. Haar voe-ten wer-den toen zo koud.

Dwars door haar kle-ren ging die na-re wind.

O-ma hield zich vast aan het hek.

Kwam Greet-je nu maar, dacht ze.

Er gin-gen zo-veel kin-der-tjēs langs O-ma heen.

Ro-de muts-jes, wit-te muts-jes, blau-we muts-jes.

Brui-ne man-tel-tjes, grij-ze man-tel-tjes, ge-rui-te man-tel-tjes.

Klomp-jes klep-per-de-klep en schoen-tjes trip-trip-trip.

Hè, O-ma werd er dui-ze-lijg van.

Toen was het school-plein leeg en Greet-je was er nog niet.

O-ma tril-de op haar voe-ten.

En toen kwam Juf er aan. Ze liep op O-ma toe.

„U is de O-ma van Greet-je Kan, hè?” vroeg ze.

O-ma knik-te. Juf zag wel, dat O-ma zo moe was.

„Och,” zei ze. „En is Greet-je er niet? Ik zal haar wel zoe-ken. Ik heb haar op een slee-tje zien zit-ten. Maar u gaat eerst met me mee, hoor. Naar bin-nen, naar de ka-chel. Daar moet u e-ven rus-ten. En thee drin-ken.”

Thee in een school?

Ja hoor, die had Juf in een fles.

Juf stak haar arm door die van O-ma.

„Leun u maar op me, hoor,” zei ze.

Een ster-ke arm, die O-ma steun-de.

Ja, toen ging het be-ter. Zo, voor-zich-tig aan, twee stoep-jes op en toen stap-te O-ma door de gang, naar Greet-je's klas.

O-ma in een bank?

Neen, hoor, O-ma mocht op een stoel zit-ten. Vlak bij de ka-chel. Die ka-chel was heer-lijk warm. Zijn buik-je was rood.

„Dat is nog eens heer-lijk,” zei O-ma.

O-ma kreeg thee. War-me thee uit een kroes-je.

„Nu ga ik Greet-je zoe-ken,” zei Juf.
O-moe knik-te. Ze zat zo heer-lijk en ze werd al wat be-ter. Die dui-ze-lig-heid was weg.
Als nu Greet-je maar ge-von-den werd. Eer-der was ze niet ge-rust.

HOOFDSTUK VIII

Greet-je vindt O-ma

Juf hoeft niet ver te lo-pen, hoor, als ze Greet-je zoekt. He-le-maal niet ver.

Bij het hek staat Greet-je al.
Zij huilt en snikt. Haar mooi-e, wit-te want is nat van de tra-nen.

Juf loopt op haar toe en pakt haar hand-jes.

„Ik weet, waar-om jij huilt. Ik weet het best. Je bent je O-ma kwijt, maar droog je tra-nen maar gauw, want ik weet waar zij is.”

Greet-je's tra-nen zijn op-eens ge-droogd.

„Ze is in de school,” zegt Juf. „Je O-ma krijgt brei-les en moet naad-jes brei-en.”

Greet-je scha-tert in-eens van de lach en loopt met Juf mee naar bin-nen.

Ja hoor, daar zit O-ma vlak bij de ka-chel.

Die mal-le Greet-je valt haar par-does om de hals.

Kijk nu toch aan. O-ma's muts staat scheef.

„Zo'n wil-de rob-be-does,” zegt Juf.

Greet-je wil da-de-lijk naar huis, maar Juf schudt het hoofd.

„O-ma moet e-ven nog rus-ten,” zegt ze. „Je O-ma is zo moe van het wach-ten. Jam-mer dat je je O-ma niet da-de-lijk zag, hè Greet-je? Zag je haar echt niet?”

Heel e-ven wei-felt Greet-je. Ze had O-ma im-mers wèl ge-zien.

O-ma kijkt Greet-je aan.
Juf kijkt Greet-je aan.
Ze wach-ten sa-men op een ant-woord.
Ja, dat is moei-lijk voor Greet-je, hoor. Ze is met Els-
je gaan slee-en. Maar dat mocht ze niet van Moes. En

ze heeft O-ma wèl ge-zien. Maar dat mag O-ma niet we-ten.

„Ik heb u niet ge-zien,” zegt ze.

Greet-je zegt een leu-gen. Ze krijgt een kleur en buigt haar hoofd-je.

Een kind, dat liegt en draait, kan niet meer vrij op-kij-ken.

„Maar hoe wist je dan, dat ik zou ko-men?” vraagt O-ma.

Nu moet Greet-je nog een leu-gen ver-zin-nen.
„Ik dacht het zo maar,” zegt ze.
Ja, een leu-gen-tje lijkt wel ge-mak-ke-lijk. Eén leu-
gen-tje en al-les is goed.
Neen hoor, op de e-ne leu-gen volgt de an-de-re.
Zo'n dom-me Greet-je.

HOOFDSTUK IX

Naar huis

Er loopt een heer o-ver de weg. O-ver de weg, die
naar O-ma's huis-je gaat.
Hij is groot en sterk, maar hij moet ge-bukt
lo-pen om voor-uit te kun-nen ko-men.
O, die na-re wind. Die pakt de fij-ne sneeuw en smijt
ze met han-den vol in zijn o-gen.
Foei toch, le-lij-ke wind. Zie je niet, dat die heer er
twee thuis moet bren-gen? Links en rechts heeft hij er
één aan de arm.
Een oud vrouw-tje en een klein meis-je.
Ja ze-ker, dat zijn O-ma en Greet-je.
En die heer, dat is mees-ter Van Doorn. Hij is een
mees-ter van Greet-je's school en hij woont nog een
heel eind voor-bij O-ma.
Juf heeft mees-ter ge-vraagd, of hij O-ma mee wil-de
nemen. Zo'n oud vrouw-tje. Dat moe en dui-ze-lig
was. Dat kan niet al-leen zo ver lo-pen.
En ze-ker niet met een sneeuw-storm.
Ze pra-ten niet, he-le-maal niet.
O-ma moet tel-kens blij-ven staan.
Dan ke-ren ze zich al-le drie om en bla-zen e-ven uit.
„Hè, hè,” zucht O-ma dan.
Mees-ter kijkt naar Greet-je en lacht haar uit.
„Een ka-bou-ter-tje met een punt-muts van wit-te
schuim en oog-ha-ren van sui-ker.”

Dan klopt de mees-ter de sneeuw van zijn jek-ker en dan zegt hij: „Daar gaan we weer. Houd me maar stevig vast.”

Greet-je vindt het pret-tig zo te lo-pen in de sneeuw. Ze heeft het niets koud, hoor, he-le-maal niet.

Maar ze vindt het wel naar, dat O-ma zo moe is.

O-ma zegt nu tel-kens: „Hè — hè” en ze moe-ten heel dik-wijls blij-ven staan.

„Daar is het huis,” roept Greet-je op-eens.

Ja, daar ligt O-ma’s huis. Een huis met een wit dak. En ra-men, waar-uit licht straalt.

Greet-je weet wel, waar-op dat huis lijkt. Op het huis van de an-sicht-kaart, die ze thuis heeft. „Vro-lijk Kerst-feest” staat er op die kaart.

Greet-je danst aan mees-ter’s arm van blijd-schap. Daar is het huis, O-ma’s huis.

Heer-lijk warm en ge-zel-lig is het daar bij O-pa en O-ma.

„Greet-je ruikt de stal. Ze gaat trek-ken,” zegt mees-ter.

O-ma wil ook wel har-der lo-pen, maar ze kan niet, hoor. Twee-maal moet ze nog blij-ven staan, voor ze bij het huis-je zijn.

Haar hart bonst ook zo hard.

En ze is zo moe, zo erg moe.

„Loop.... maar.... door.... ik.... kom.... wel....,” hijgt O-ma.

Maar mees-ter schudt het hoofd.

„Sa-men uit, sa-men thuis,” zegt mees-ter.

En met hun drie-tjes ko-men ze aan O-ma’s voor-deur.

HOOFDSTUK X

Bij O-pa thuis

Koe-koek. . . . koe-koek. . . . koe-koek.
Vijf-maal steekt de klei-ne koe-koek zijn kop-je uit het klok-je.

„Ja, ja,” zegt O-pa, „vijf uur, nu zul-len O-ma en Greet-je wel gauw ko-men.”

O-pa heeft de ta-fel al ge-dekt. Twee wit-te bord-jes en één bord-je met ka-bou-ter-tjes.

Dat is het bord-je voor Greet-je.

Twee mes-sen naast de bord-jes. Neen, geen mes voor Greet-je. O-pa zal Greet-je's bo-ter-ham-men wel snijden.

Drie melk-be-kers. De brood-schaal en de brood-plank met het brood-mes.

Maar het brood blijft nog in de trom-mel. Heer-lijk kren-ten-brood met ro-zij-nen en su-ca-de.

Nu zet O-pa drie kop-jes neer. Hij doet er vast sui-ker in.

De kof-fie prut-telt al. Ze ruikt zo heer-lijk. Lek-ker, zo'n kop-je war-me kof-fie. Goed voor men-sen, die koud zijn.

O-pa gaat niet weer zit-ten. Hij loopt naar het raam en van het raam naar de deur.

O-pa is een beet-je on-ge-rust.

Ha, daar wordt op de ruit ge-klopt.

Ja hoor, daar zijn ze al. O-pa hoort Greet-je's stem.

Hij doet vlug de deur o-pen.

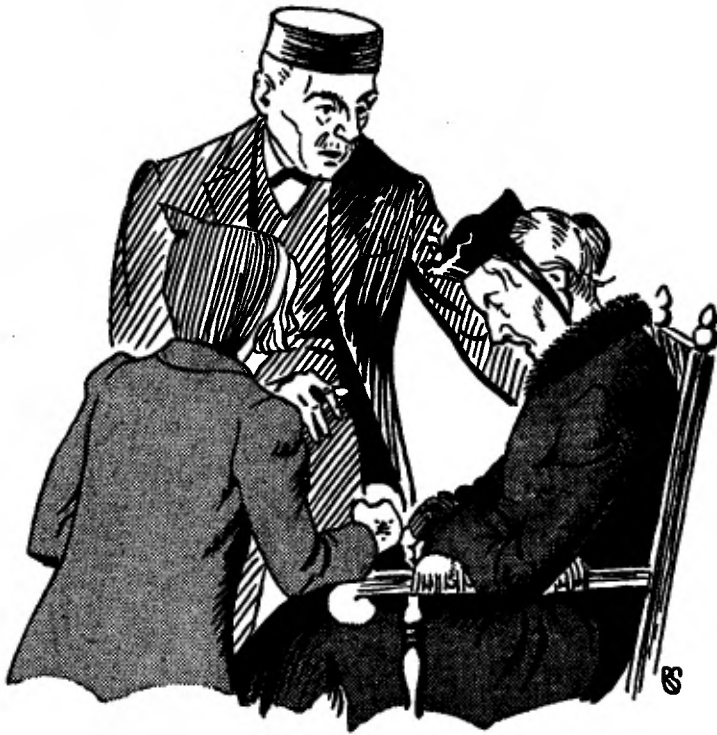
Wat is dat?

O-ma is daar en Greet-je ook. Maar er is ook een heer bij. Een vreem-de heer. Een heer, die niet bin-nen wil ko-men. Hij groet la-chend en stapt weer vlug door.

„Dat is een mees-ter van on-ze school,” zegt Greet-je.

„Hij heeft O-ma en mij thuis ge-bracht.”

Maar O-ma zegt niets, he-le-maal niets.
Ze gaat zo maar op een stoel zit-ten. Ze houdt haar
nat-te kle-ren aan.
De schou-der-man-tel en de pols-mof-jes ook.
De sneeuw druipt op de grond.
Haar muts-je zakt scheef.

En haar o-gen zijn dicht.
O-pa schrikt. Hij schrikt heel erg.
En Greet-je? Greet-je be-gint te hui-len.
Nu doet O-ma haar o-gen weer o-pen.
„Huil maar niet, kind-je,” zegt ze. „Ik ben al-leen
moe. . . . en weer een beet-je dui-ze-lig.”
O-pa laat O-ma drin-ken. War-me kof-fie.

Hij doet haar man-tel uit en brengt haar naar zijn ei-gen arm-stoel.

Dan neemt hij de test uit de stoof. Hij doet er vuur in en schuift de stoof met de war-me test on-der O-ma's voe-ten.

Nu zal O-ma wel warm wor-den.

Neen hoor, O-ma wordt niet warm. Hoor, haar tan-den klap-pe-ren.

O-pa maakt war-me krui-ken en legt die in bed.

„Ga maar gauw on-der de wol,” zegt hij. „Dan word je warm.”

Ja, daar ligt O-ma nu in bed.

„O-ma heeft ze-ker kou ge-vat,” zegt O-pa. „Zij zegt, dat ze zo lang bij het hek heeft ge-staan. Moest je soms school-blij-ven, Greet-je?”

„Ik had O-ma niet ge-zien, toen de school uit-ging,” jukt Greet-je weer.

Nu zit-ten O-pa en Greet-je sa-men bij de ta-fel.

Eén plaats-je is leeg en dat is heel erg naar.

Nu smaakt dat kren-ten-brood ook niet zo lek-ker meer.

En Greet-je heeft ook ge-jukt. Nu al drie ke-ren. En dan kan een kind niet meer blij zijn.

Heel vroeg gaat Greet-je naar bed. Van de ge-zel-ig-heid is niet veel o-ver-ge-ble-ven.

HOOFDSTUK XI

Dok-ter komt

Een wit-te Kerst.

Een Kerst-mis met sneeuw en ijs.

Dat hoort zo. Daar zijn de men-sen blij om.

De kerk-klok-ken lui-den zo vro-lijk.

„Kom men-sen, kom,” roe-pen die klok-ken. „Kom

met el-kaar ge-den-ken, dat de Hee-re Je-zus ge-bo-ren is."

Een heer loopt o-ver de weg. Een def-ti-ge mijn-heer. Hij heeft een jek-ker aan met bont op de kraag.

Ja, maar hij moet soms wel eens mid-den in de nacht door de kou. Hij is dok-ter.

Hij luis-tert ook naar de klok-ken. Ja, hij wil wel graag naar de kerk, maar hij moet een zie-ke be-zoe-ken.

O-pa Kan heeft hoest-poe-ders ge-haald voor zijn vrouw. Maar nu wil dok-ter toch zelf e-ven kij-ken.

Ha, daar is het huis al. Hè, wat ligt dat daar mooi. Het is be-dekt met mooi-e glin-ste-ren-de sneeuw en het dak schit-tert in de zon.

O-pa kijkt al naar hem uit en de deur staat op een kier. 't Zal toch niet er-ger zijn met het oud-je?

Dok-ter trekt zijn jek-ker uit en zet zijn bont-muts af. Geen kou van bui-ten bij een zie-ke.

Hij zegt O-pa ge-dag en trekt Greet-je aan haar oor. „Een klein meis-je, dat bij O-ma is en dat zo sip kijkt. Is O-ma zo erg?”

Dok-ter is al bij O-ma's bed. Hij voelt haar de pols. Hij luis-tert als zij hoest. Hij vraagt, of ze pijn heeft.

„U-che, u-che, u-che. Keel-pijn en hoofd-pijn.”

„Ja, ja, ik hoor het al,” zegt de dok-ter. „Kou ge-vat.”

O-ma ver-telt, dat ze Greet-je uit school ge-haald heeft. He-le-maal uit de stad. In de kou.

„Foei, foei,” zegt de dok-ter. „En ze-ker stil-ge-staan in de kou?”

„Hoor eens,” zegt de dok-ter, „als dat klei-ne meis-je hier lag en ze was net zo ziek als u, dan zou ze best uit bed mo-gen ko-men. Maar nu ligt er een oud vrouw-tje. Van vier en ze-ven-tig jaar. Als-je-blijft. En dat moet in bed blij-ven tot ze be-ter is.”

Met Kerst-mis in bed? Dat is niet mooi.

Maar ze mag wel in de bed-stee lig-gen en ze moet een

drank-je slik-ken. En dan is ze gauw weer be-ter.
Hup, de bont-jek-ker is weer aan.
En de be-ren-muts is op-ge-zet.
Nu maar vlug naar de kerk.
Krak — krak, gaat de sneeuw.
O-pa kijkt den dok-ter na en lacht.
„Zo'n rui-ge beer,” zegt hij.
O-pa lacht. O-pa heeft schik.
En O-ma is ziek!
Ja, maar zij is niet erg ziek. Ze mag in de ka-mer lig-
gen. Dan is ze er toch bij.
Het wordt toch nog een fijn feest.

HOOFDSTUK XII

O, die Greet-je

De eer-ste Kerst-dag is voor-bij. En nu is het de
twee-de Kerst-dag.
O-pa staat voor het raam. Hij rookt een pijp-
je. Rook-wolk-jes dwar-re-len om zijn hoofd.
O-ma zit in bed. Zij leunt in de kus-sens. Ze heeft een
muts op. Een wit-te met stro-ken.
O-ma leest in een boek.
Greet-je zit bij de ta-fel. Ze is be-zig aan een leg-
kaart.
O-pa maakt grap-jes en plaagt O-ma.
„Kijk eens, Greet-je, waar O-ma op lijkt. Ze lijkt op
de wolf van Rood-kap-je.”
Greet-je lacht maar heel e-ven.
„O-ma, wat heb je een gro-te mond.”
„Dat is om jul-lie op te e-ten,” lacht O-ma.
Greet-je lacht.
Er wordt ge-klopt op het raam. O, wie is dat?
Dat is Greet-je's moe-der.

Greet-je vliegt naar de deur.

„Ja, daar ben ik,” lacht moe-der. „De dok-ter was in de kerk. Hij ver-tel-de me van de zie-ke. Nu kom ik e-ven kij-ken.”

O, wat is dat op-eens ge-zel-lic. Een moe-der o-ver de vloer, die zorgt en drib-belt.

Vier kop-jes kof-fie. En een be-ker soep voor de zie-ke.

Nu gaat O-ma ver-tel-len. Moe-der luis-tert.

Zo, zo, is O-ma naar de stad ge-lo-pen? Om Greet-je te ha-len? En had ze Greet-je niet ge-zien? Waar was Greet-je dan ge-weest?

Greet-je krijgt een kleur. Neen hoor, ze kijkt moe-der niet aan. Nu is het uit-ge-ko-men. Ze heeft niet ge-luis-terd naar moe-der. Ze is on-ge-heoor-zaam ge-weest.

„Kom jij eens hier, Greet-je,” zegt moes.

Nu staat Greet-je bij moe-ders knie-en. Ze kijkt niet op, he-le-maal niet.

O-pa en O-ma luis-te-ren stil toe.

„Wat had je me be-loofd, Greet-je?” vraagt moe-der. Nu huilt Greet-je. Ze snikt heel erg. Ze ver-telt van het slee-tje.

En van de want, die weg was.

O-ma be-grijpt er niet veel van.

„Greet-je had me niet ge-zien,” zegt O-ma.

„Ja, ja, ik had O-ma wèl ge-zien,” roept Greet-je.

Ja, maar nu be-grijpt moe-der er niets meer van. Nu moet Greet-je al-les ver-tel-len.

En dat doet ze ook. Een ver-haal zon-der een en-keleu-gen-tje.

Nu weet moe-der al-les. En O-ma en O-pa ook.

Een klein meis-je, dat be-loofd had gauw naar O-ma te gaan. En toch bleef slee-en.

En dat toen zei, dat ze O-ma niet ge-zien had.

Foei toch.

Moe-der zegt, dat Greet-je haar ver-driet heeft ge-
daan en O-ma en O-pa ook.
„En waar-om huilt Greet-je nu? Om-dat die on-ge-

hoor-zaam-heid en die leu-gen uit-ge-ko-men zijn?”
Greet-je schudt het hoofd. Neen, ze had ver-driet,
om-dat ze die lie-ve O-ma voor-ge-jokt had.
Dan moet ze maar naar O-ma gaan en dat aan O-ma
zeg-gen.

O-ma trekt haar naar zich toe.
„Ja Greet-je,” zegt zij, „ik wil je wel ver-ge-ven en ik ben geen sik-ke-pit-je meer boos op je.”
Maar daar-mee is het nog niet in or-de.
Er is er Eén, Die al-les ge-hoord en ge-zien heeft. En Die erg be-droefd is.
Ja, Greet-je weet wel, Wie O-ma be-doelt. Het is de Hee-re Je-zus.
Nu is het tus-sen Greet-je en O-ma en moe-der wel in or-de.
Maar met den Hee-re Je-zus nog niet.
Zal Greet-je ook al-les te-ge-n den Hee-re Je-zus zeg-gen? Van-daag nog? Dan pas is al-les weer goed en kan Greet-je weer blij zijn.

HOOFDSTUK XIII

Wel-te-rus-ten

Nu is het a-vond. Moe-der is weer weg-ge-gaan. O-pa leest voor uit de Kin-der-bij-bel. Hij leest de ge-schie-de-nis voor, die Juf op school ver-teld heeft. Van het Kind-je in Beth-le-hem.
O-pa en O-moe en Greet-je ge-den-ken sa-men de ge-boor-te van den Hee-re Je-zus.
Ze vieren Kerst-feest.
Dan sluit O-pa het boek en Greet-je moet naar bed toe. Want mor-gen zal va-der Greet-je vroeg ko-men ha-len.
Dan zijn de Kerst-da-gen voor-bij.
„Naar bed, naar bed, zei Dui-me-lot,” plaagt O-pa.
Greet-je kleedt zich uit in de ka-mer. Lek-ker warm hoor, bij de ka-chel.
Eerst haar jurk-je uit.
O-pa hangt het net-jes op een han-ger-tje.

Dan haar rok-je en haar kou-sen. Die legt O-pa op een stoel.

Nu krijgt ze haar nacht-pon aan. De nacht-pon met de ro-de kant-jes.

O-pa zal haar ha-ren vlech-ten. Greet-je scha-tert van de lach.

Is dat nu een vlecht? Neen hoor, dat kan Greet-je veel be-ter.

O-ma lacht met Greet-je mee. Ze hoest bij-na niet meer.

„Dat kun-nen man-nen niet,” zegt zij.

En dan zal O-pa Greet-je in de bed-stee til-len. In die heel ho-ge bed-stee.

Ja, maar eerst moet Greet-je bid-den. Ze knielt bij O-pa neer.

Nu wil ze im-mers al-les te-gen den Hee-re Je-zus zeg-gen? Dat heeft ze O-ma be-loofd.

Ja, maar dat is zo moei-lijk.

„Zal O-pa van-a-vond bid-den?” vraagt O-ma.

Greet-je knikt. O-pa knielt naast Greet-je neer.

O-ma vouwt haar han-den.

Luis-ter maar. Het is niet moei-lijk om al-les te-gen den Hee-re Je-zus te zeg-gen. O-pa dankt voor het heer-lij-ke Kerst-feest, dat ze heb-ben mo-gen vie-ren.

En voor het be-ter wor-den van O-ma.

En dan ver-telt hij den Hee-re Je-zus, dat Greet-je on-ge-hoor-zaam is ge-weest. En dat ze ge-jokt heeft.

O-pa vraagt, of de Hee-re Je-zus Greet-je die zon-den ver-ge-ven wil.

Want ook voor Greet-je's zon-den kwam de Hei-land op aar-de.

O-pa vraagt, of de Hee-re Je-zus die nacht wil wa-ken o-ver het huis.

„A-men,” zegt O-pa.

Dan kust Greet-je O-pa en O-ma en gaat naar bed.

Het is nu zo blij in haar hart-je.

Ze wil nog lang wak-ker blij-ven. Al-les is nu zo mooi en zo goed.

Greet-je zet haar o-gen wijd o-pen, maar Klaas Vaak lacht haar uit. In oog-jes, die zo wijd o-pen staan, kan hij veel zand strooi-en.

„Greet-je slaapt al,” zegt O-pa e-ven la-ter.

En dan gaat O-pa ook naar bed.

Kerst-mis is voorbij.

UITGAVE VAN G. F. CALLENBACH N.V. • NIJKERK